

Banen. Men jeg synes alligevel, det er indlysende, at en saadan Køreplan er uheldig, og det vil sikkert ogsaa vise sig, at den er meget uheldig. Hvis den højtærede Minister approberer et saadant Forslag, vil sikkert den Befolkning, Banen skulde gavne, ingen Nytte faa af den, i alt Fald ikke i nærværdig Grad, og Banen vil uden Tvivl komme til at lide Tab derved. Derfor vil jeg henstille, hvis den højtærede Minister ikke har approberet en saadan Plan, da at forsøge en anden. Staten har jo ogsaa noget at sige i det Spørgsmaal, da den har ydet de tre Fjerdedele af Anlægssummen. Den maa jo se at sørge for, at Banen kan komme til at forrente sig saa godt som muligt. Selv om Ministeren ikke kan komme uden om Indstillingen, vil jeg dog haabe, at vi senere, naar Banen overgaar til Driften, maa faa en virkelig fornuftig og god Køreplan. Man kan kun tænke sig en eneste By i Landet, som kunde stille et saadant Forslag, nemlig Thisted. I Thisted mener man, at man med en saadan Køreplan kunde holde Omegnens Befolkning til sig. Det er mærkeligt, at nogen i vore Dage kan have en saadan Mening. Det er kun een eneste By, tror jeg, som sagt, i hele Landet, der kan mene, at man paa den Maade skulde kunne tvinge Omegnens Befolkning til at søge til Byen. Men selv om vi faa begyndt med en efter min Mening saa uforsvarlig Køreplan, vil jeg, som sagt, haabe, at vi under Forhandlingerne mellem den ny Bestyrelse, der maatte blive valgt, og Ministeren maa faa en fornuftig Køreplan vedtaget.

For Resten vil jeg sige angaaende denne Bane og Banen Fjerritslev—Nørresundby, at det eneste fornuftige vilde være, om Staten overtog hele Strækningen Nørresundby—Thisted. Det er jo to Privatbaner, der komme til at volde adskilligt Besvær med Hensyn til Driften, idet de skulde drives af to Selskaber, og desuden er det en Bane, der forbinder den østlige og den vestlige Statsbane. Jeg synes, det vilde være naturligt og rigtigt, om Staten overtog en saadan Bane og lod den drive for Statens Regning. Jeg haaber, at den højtærede Minister lige saa vel som de, der ellers faa med denne Sag at gøre, vil overveje, om dette ikke var det rigtigste.

Jeg har saa en lille Sag, hvorom jeg gerne vilde henvende mig til den højtærede Kultusminister. Den angaar Støvring Valgmenighed. Denne Sags Afgørelse skal jeg nu ikke komme ind paa. Det er jo saa godt kendt, hvordan denne Valgmenighed er bleven oprettet. Folk i Støvring havde

ønsket at faa Præsten ved Valgmenigheden i Vraa oppe i Vendsyssel til Præst — det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa — men den Afgørelse, der er truffen i den Sag, er falden adskillige for Brystet. Folk kunne ikke forstaa den, og det gælder ikke alene de Folk, der ere interesserede i denne Sag, men ogsaa Folk ude omkring i Landet. De kunne ikke forstaa, hvorfor det skal forbydes Folkene i Støvring at have Pastor Bertelsen i Vraa til Præst. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Kultusminister, om han ikke, hvis han ikke administrativt kan afgøre Sagen paa en for de Folk tilfredsstillende Maade, vil overveje, om det ikke er nødvendigt og heldigt at foretage en Ændring i den Lov, som blev vedtagen for et Aars tid eller to siden. Det vilde sikkert komme til at gavne Folkekirken og det kristelige Liv, og jeg tør sige, at baade Ministeren og Rigsdagen vilde faa Tak derfor, hvis Folk kunne faa deres kirkelige Trang tilfredsstillet, naar det kan ske uden større Ulemper. Hvad der er til Hinder derfor i dette Tilfælde, kender jeg ikke. Det kan være, at Ministeren og de kirkelige Mynigheder have deres gode Grunde dertil, men det kan Befolkningen derovre ikke se. Jeg henstiller derfor til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse at faa denne Sag ændret, saa at baade den paagældende Befolkning og i det hele taget de folkekirkelige Medlemmer kunde finde sig tilfredsstillede.

Jensen-Knudstrup: Dersom de foregaaende Dages finansielle Debat skulde karakteriseres ved nogle faa Ord, tror jeg, en skønsom Kritiker vilde anvende saadanne Udtryk som „fredelig“, „tam“, maaske „ret uinteressant“, og jeg antager, at de fleste ærede Medlemmer i Salen vilde samstemme i en saadan Kendelse. Det er jo ret mærkeligt og egentlig en Overraskelse, fordi Tiden forud for Samlingens Begyndelse var fuld af Antydninger og Varsler om, at det vilde blive meget stormende Dage, naar Rigsdagen samledes. Det har altsaa ikke slaaet til. Det er blevet meget fredelige Dage. Udtalelserne ere faldne tamme og matte og uden at vække synderlig Interesse. Allerede den første Dag var Interessen betydelig svækket i Sammenligning med tidligere Aars Finanslovdebat, da Interessen i Reglen holdt ud de 3—4 første Dage. Det kan have forskellige Grunde. En af Grundene er maaske den, at paa Sommerens mange og livligt bevægede Møder ere Emnerne